

██████████/2011

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 5. prosince 2011 v trestní věci obžalovaného ██████████, nar. dne ██████████ v ██████████, bytem ██████████, ██████████ o stížnosti státní zástupkyně podané proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. ██████████/2011 ze dne 27. září 2011

t a k t o :

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu se napadené usnesení **z r u š u j e** a znovu se rozhoduje tak, že

podle § 222 odst. 2 tr. řádu se věc obžalovaného ██████████ pro skutek spočívající v tom, že dne 11. dubna 2011 ve 20:44 hodin v Praze 7, Milady Horákové 98, na stadionu AC Sparta Praha, v sektoru domácích, narušoval průběh utkání fotbalových klubů AC Sparta Praha a SK Slavia Praha tím, že v průběhu prvního poločasu zapálil světlici, držel ji nad hlavou v levé ruce a několikrát s ní zakroužil, čímž světelným a zejména kouřovým efektem narušil průběh hry tím, že hráčům obou fotbalových klubů ztěžoval koncentraci na probíhající zápas a znemožnil ostatním přítomným divákům nerušenou účast na sportovním utkání,

jímž měl dle obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7, sp.zn. ██████████/2011 ze dne 27. září 2011 spáchat přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku.

p o s t u p u j e

Úřadu Městské části Praha 7, neboť by zažalovaný skutek mohl být posouzen jako přešůpek.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 rozhodla samosoudkyně pod sp.zn. ██████████/2011 dne 27. září 2011 v trestní věci obž. ██████████ tak, že podle § 222 odst. 2 trestního řádu se Úřadu městské části Praha 7 postupuje trestní stíhání dotyčného pro skutek spočívající v tom, že dne 11. 4. 2011 ve 20:44 hodin v Praze 7, Milady Horákové 98, na stadionu AC Sparta Praha, v sektoru domácích, narušoval průběh utkání fotbalových klubů AC Sparta Praha a SK Slavia Praha tím, že v průběhu prvního poločasu zapálil světlici, držel ji nad hlavou v levé ruce a několikrát s ní zakroužil, čímž světelným a zejména kouřovým efektem narušil průběh hry tím, že hráčům obou fotbalových klubů ztěžoval koncentraci na probíhající zápas a znemožnil ostatním přítomným divákům nerušenou účast na sportovním utkání, čímž měl spáchat přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trest. zákoníku.

Soud I. stupně své rozhodnutí odůvodnil argumentací, že provedenými důkazy bylo prokázáno, zejména pak videozáznamem policie, opisem rejstříku trestů a návštěvním řádem Generali Arény, kde se v inkriminovaný den pražské fotbalové derby hrálo, že obžalovaný v rozporu se zmíněným návštěvním řádem v rozhodný okamžik skutečně zapálil světlici a tuto držel ve vztyčené ruce nad hlavou. Po dobu jedné minuty světlice hořela a vydávala dým. po dohoření ji pak obžalovaný položil na zem ke svým nohám, přičemž nebylo prokázáno, že tímto jeho počínáním by byla komukoli způsobena nějaká poranění či že by došlo k přerušení fotbalového zápasu právě z důvodu obžalovaným zapálené světlice. Podle názoru obvodního soudu popsany skutek, tj. jednání spočívající v tom, že přes výslovný zákaz vnášet a zapalovat na stadionu světlice, obžalovaný světlici zapálil, čímž znesnadnil, nikoli však znemožnil divákům nacházejícím se na tribuně nad sektorem, v němž obžalovaný spolu s dalšími nejméně 5 fanoušky světlici zapálil a držel nad hlavou, sledovat na krátký okamžik utkání pro hustým dým ze světlice vycházející. nenaplníuje znaky přečinu výtržnictví ve smyslu § 358 odst. 1 trestního zákoníku pro nižší intenzitu společenské škodlivosti. Obvodní soud míní, že předmětné utkání již samo o sobě bylo nadměrně hlučnou a výbušnými emocemi prosycenou záležitostí, kdy světlice, resp. obecně pyrotechnika byla užita desítkami fanoušků v různých sektorech stadionu, v souvislosti s tímto jednáním fotbalový zápas nemusel být přerušen. nebylo ani prokázáno, že by obžalovaný tuto světlici odhodil na hrací plochu či mezi diváky a že by (výlučně) v souvislosti s jím zapálenou světlicí vznikla komukoli újma na zdraví či majetku či by obžalovaný takovouto újmu zamýšlel vyvolat. Nemá být proto důvodu pro trestněprávní postih, nicméně může jít o přestupek, proto byl zvolen postup podle § 222 odst. 2 tr. řádu.

Proti tomuto unesení v zákonné lhůtě podala stížnost státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7, v níž se neztotožnila s argumentací soudu I. stupně stran míry společenské škodlivosti. Je přesvědčena, že popsany skutek je nezbytně již posuzovat v intencích trestního práva. Poukazuje na činnost zejména extremistických skupin či jejich příslušníků jako jednotlivců při organizování sportovních utkání, když jde o nebezpečný, v současné době se stále rozrůstající jev, který narušuje průběh a organizaci ligových zápasů, snižuje sportovní výkony mužstev a obtěžuje ostatní diváky fotbalových zápasů, kteří jsou nuceni snášet světelné a kouřové efekty a jsou vystaveni nebezpečí možného poranění od

zapálených světlic. Světlice zažehnutá obžalovaným je dle vyhlášky Českého Bánského úřadu č. 174/1992 Sb. považována za pyrotechnický předmět druhé třídy, byla iniciována ve stísněném prostoru s velkou koncentrací lidí a mohlo dojít k poranění ostatních fanoušků. Jednání obžalovaného lze hodnotit podle stěžovatelky jako hrubě neslušné. Domáhá se proto zrušení napadeného usnesení a vrácení věci soudu I. stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl, když zdůrazňuje, že při právním hodnocení věci je nutné postupovat velice pečlivě, a to s ohledem na zvyšující se četnost a agresi trestné činnosti páchané v souvislosti s fotbalovými zápasy.

Městský soud v Praze jako soud stížnostní v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 písm. a), b) tr.ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že stížnost státní zástupkyně sice důvodná není, nicméně výrok napadeného usnesení tak, jak byl formulován, trpí vadou, která musela být stížnostním soudem napravena.

Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že je namístě zintenzívnit ze strany orgánů činných v trestním řízení úsilí při potírání stále se rozrůstajících aktů fotbalového vandalství a chuligánství na i vně fotbalových stadionů, zahrnující fyzické ale i hrubě urážlivé verbální útoky jak mezi příznivci jednotlivých týmů, tak i proti pořadatelům sportovních utkání včetně násilí proti orgánům veřejné moci, tolerovat dále nelze rušení průběhu organizovaného sportovního utkání vniknutím jednotlivců či skupin fanoušků na hrací plochu, ničení vybavení stadionu ale ani vyhazování či vystřelování pyrotechnických pomůcek do prostor hlediště či přímo na hřiště, což ve svém důsledku může vést nejen k přerušení či předčasnému ukončení utkání, ale i k ohrožování života a zdraví diváků, hráčů, rozhodčích, sportovních funkcionářů, pořadatelů apod.

V souzené věci podle názoru stížnostního soudu však o takový případ nešlo a je třeba souhlasit s právní argumentací soudu I. stupně. Provedenými důkazy nebylo zjištěno, že by obžalovaný svým jednáním hrubým způsobem rušil přípravu nebo průběh organizovaného sportovního utkání. Dotyčný po celou dobu držel zapálenou světlici v ruce až do jejího vyhoření, tuto nevhodil ani mezi diváky ani na hrací plochu, nešlo o klasickou světlici, ale o takzvaný bengálský oheň, tedy pyrotechnickou pomůcku, která není vystřelována a nemůže ohrozit život či zdraví dalších diváků sledující sportovní utkání. V okolí obžalovaného stojící diváci byli cca jednu minutu obtěžováni kouřem jdoucím ze světlice a po krátkou dobu měli ztížený výhled na hřiště. Takovéto počínání obžalovaného nelze ještě považovat za jednání, jež hrubým způsobem ruší průběh organizovaného sportovního utkání. Tvzení státní zástupkyně obsažené v obžalobě, že zapálením světlice obžalovaný hráčům obou týmů stěžoval koncentraci na probíhající zápas a znemožnil ostatním přítomným divákům nerušenou účast na sportovním utkání, je toliko ničím nedoloženou spekulací. Obžalovaný bengálský oheň nepoužil ani ve stísněném davu, kde tepelná energie vyřazující z této pyrotechnické pomůcky či odpad jisker by event. mohly mít na život či zdraví diváků nepříznivý dopad. Vzhledem ke konkrétním okolnostem, za kterých se obžalovaný tohoto jednání dopustil, je i stížnostní soud přesvědčen, že jednání obžalovaného vykazuje spíše znaky přestupku tak, jak má na mysli ustanovení § 47 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších novel.

Lze uzavřít, že podmínky pro postup soudu ve smyslu § 222 odst. 2 tr. ř. dány byly. Jelikož však obvodní soud napadeným usnesením Úřadu městské části Praha 7 postoupil k případnému posouzení jako přestupek celé trestní stíhání a nikoli jen věc, musel být tento nedostatek napraven, aby rozhodnutí korespondovalo citovanému procesnímu ustanovení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není možno podat stížnosti. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyšší státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu a to ve prospěch i v neprospěch obviněného a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, za jakých důvodů odvolatel napadá, čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovoiacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265d odst. 1 písm. a) - 1) nebo § 265d odst. 2 tr.ř. o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podá ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah jímž je rozhodnutí dovoláním napadáno a dovolání lze mít jen po dobu trvání lhůty podání dovolání.

V Praze dne 5. prosince 2011

JUDr. [redacted] v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]